

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.254/2015/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. május hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év július hó 10. napján kelt 8.B.1707/2014/19. számú ítéletét I. rendű, II. rendű és III. rendű vádlottak tekintetében megváltoztatja.

A felfüggesztés végrehajtásának próbaidejét mindhárom vádlott vonatkozásában 4 (négy) évre enyhíti.

Mindhárom vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben I. rendű, II. rendű és III. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. évi július hó 10. napján kihirdetett 8.B.1707/2014/19. számú ítéletével I. rendű, II. rendű, valamint III. rendű vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata] miatt kettő év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindegyik vádlott esetében öt évi próbaidőre felfüggesztette, és valamennyi vádlott pártfogó felügyeletét elrendelte. Határozott - a szabadságvesztés végrehajtása estén - a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségéről. Mindhárom vádlottat kötelezte a hajléktalan ellátással foglalkozó szervezet részére történő kétszáz órai önkéntes munkavégzésre. Döntött a bűnjelekről, valamint a vádlottakat külön-külön marasztalta a bűnügyi költségben.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi vádlott és védőjük az ok megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést.

A védő a nyilvános ülésen bejelentett fellebbezését enyhítés érdekében tartotta fenn. A tényállás, valamint a minősítés megállapítását már nem vitatta. Hasonlóképpen egyetértett a felfüggesztett szabadságvesztés prevenciót szolgáló alkalmazásával. Hangsúlyozta védencai kedvező személyi körülményeit. Így hivatkozott arra, hogy az I. és II. r. vádlott felsőoktatási intézetben folytatja tanulmányait. Hivatkozott továbbá arra, hogy az I. r. vádlott édesapja nemrégiben elhunyt, a II. r. vádlott szülei elváltak, és nappali tagozatos hallgatóként diákhitel felvételre szorult. A III. r. vádlott esetében arra utalt, hogy védenca felelősségteljes beosztásban dolgozik egy cégnél. A vádlottak fiatal felnőtt korára, kedvező személyi körülményeire, szándékuk eshetőleg formájára figyelemmel előzetes mentesítés alkalmazását kérte. Indítványozta továbbá a kétszáz órai közérdekű munka, valamint a bűnügyi költség összegének mérséklését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.833/2015/1. számú átiratában a megalapozott tényállás, a cselekmény törvényes minősítése és a büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezők helyes számbavétele alapján a belső arányosság szempontjainak is megfelelő büntetést eltúlzottnak nem tartotta, ezért annak enyhítését sem látta indokoltnak. A kifejtettek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a vádlottak és védőjük enyhítést célzó fellebbezését részben talált alaposnak.

A jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte.

Az ítélet tábla a megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel a vádlottak személyi körülményeire nézve mindössze az alábbiak szerint egészítette ki:

I. r. vádlott 2015. szeptember 1-je óta az Programtervező Informatikus szakán nappali tagozatos képzés keretében folytatja tanulmányait. Az I. r. vádlott édesapja 2015. február 7-én elhunyt.

II. r. vádlott a Nemzetközi Gazdálkodás képzésen folytat önköltséges nappali tagozatos tanulmányokat, amelynek finanszírozása végett diákhitel felvételére kényszerült. Szülei válása folytán a II. r. vádlottat édesanyja tartja el.

III. r. vádlott 2014. február 1-je óta a Kft.-nél áll alkalmazásban operátori munkakörben, ahol munkabére 838 forint/óra; ez havonta 115-120 ezer forintos bért eredményez.

Az említett adatok a vádlottak és védőjük által a másodfokú nyilvános ülésen csatolt dokumentumokon, igazoláson alapult.

A fentiek szerint kiegészített, egyebekben helyes, hiánytalan tényállás a Be. 351. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt vizsgálta a vádlottak nyomozati beismerő vallomásai kirekesztésének eljárásjogi helyességét. Megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság körütekintő vizsgálatot követően vádlottanként külön-külön helyesen állapította meg a kirendelt védők értesítésének szabálysértő jellegét, nem megfelelő igazoltságát (hivatalos feljegyzésben rögzítést nem tekintve hitelt érdemlőnek), illetve a kihallgatás megkezdése utáni megtörténtét. Ezekre figyelemmel helytállóan következtetett a védelemhez való jog sérelmére. A szabálysértés következménye volt a vádlottak gyanúsítottként tett - már a nyomozás során visszavont - előadásainak a bizonyítékok köréből történő kirekesztése, amellyel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A fellebbezés másodfokon bejelentett irányultságára figyelemmel az ítélet tábla a bizonyítékokkal összefüggésben mindössze az alábbiakra kíván utalni.

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a bizonyítékok között mutatkozó azonosságot, egyezőséget, amely alapján adott bizonyíték elfogadása, illetve meggyőző ereje mellett döntött.

A vádlottak személyének az elkövetőkkel való azonosítása során helyesen volt figyelemmel I. r. vádlott tanúként tett vallomásra, továbbá a helyszín közelébe kihelyezett kamera által rögzített felvételeken látható eseményekre. A felvételen észlelt tettlegesség időpontja összhangba hozható volt a vádlottak vallomásában a szórakozóhelyről való távozásra, valamint a pályaudvar megközelítésére nézve megjelölt időpontokkal.

A másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett az 1. számú tanú vallomásának elsőfokú értékelésével is. A tanú terhelő vallomásának több részlete egyezett a sértett előadásával. Az említett vallomásokban azonos volt a bántalmazás rúgásos elkövetési módja, az elkövetők általi szidalmazás megtörténte, a megrúgott testtájékok megjelölése (has, fej, hát), a sértett védekezésének módja (magzati pozícióban történt összekuporodás).

A feltárt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére, és a bűncselekmény minősítése is megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

A vádlottak szándéka a cselekmény elkövetése során kétségtelen módon testi sértés okozására irányult. Arra nem volt adat, hogy szándékuk az eredményre, az életveszélyes sérülés bekövetkezésére is kiterjedt volna, tehát az eredmény tekintetében a gondatlanság, annak is a legenyhébb alakzata, a hanyag gondatlanság volt megállapítható. Ennyiben helyesbítésre, és kiegészítésre szorult az elsőfokú bíróságnak a bűncselekmény jogi minősítésével összefüggésben lefektetett okfejtése (első fokú ítélet 13. oldala).

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen és csaknem hiánytalanul tárta fel. További enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a vádlottak javára az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság enyhébb formáját, valamint a cselekmény elkövetése óta eltelt három évet meghaladó időmúlást.

Ezekre, valamint az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyával, valamint a vádlottak alanyi bűnösségének fokával arányban álló szankciókat alkalmazott. A másodfokú bíróság mind a büntetés nemével, mind annak tartamával, mind a próbaidőre történő felfüggesztéssel egyetértett. Mindössze a próbaidő tartamát vélte némileg eltúlzottnak arra is figyelemmel, hogy a vádlottak három és fél év óta büntetőeljárás hatálya alatt állnak, ezért a próbaidőt öt évről négy évre enyhítette.

A vádlottaknak a cselekmény elkövetése óta tanúsított szabálykövető magatartása, I. és II. r. vádlott részéről a tanulmányok folytatása, III. r. vádlott munkavégzése a bűnelkövetés alkalomszerűségére utal, illetve remény mutatkozik arra, hogy a vádlottak a jövőben tartózkodni fognak bűncselekmények elkövetésétől. Ezekre az indokokra figyelemmel a vádlottak mindegyike érdemesnek mutatkozik az előzetes mentesítés megadására, következésképp a másodfokú bíróság a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján mindhárom vádlottat előzetes mentesítésben részesítette lehetőséget biztosítva ezzel az I-II. r. vádlott számára tanulmányaik folytatására, a III. r. vádlott számára pedig munkaviszonya megőrzésére.

Az egyéb szankciókkal a másodfokú bíróság egyetértett, így a pártfogó felügyelet mellett megállapított külön magatartási szabály olyan egyediesített joghátránynak tekinthető, amely szintén segítheti a vádlottakat a jövőbeni bűnelkövetés elkerülésében. A másodfokú bíróság ezért e magatartási szabály mellőzésére, de mérséklésére sem látott indokot, ugyanúgy mint a bűnügyi költség összegét is törvényesnek, és a cselekmény tárgyi súlyához igazodónak tartotta.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabását, mindössze a próbaidő tartamát érintő részében mindhárom vádlott esetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év május hó 10. nap

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 8.B.1707/2014/19. számú ítélete I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.254/2015/5. számú ítélete folytán jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztések kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év május hó 10. nap

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző